

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΟΣΤΑΝ

ΜΙΑ ΕΥΑ ΤΟΥ 1935

ΝΑ κόκκινο φως που άναψε ξαφνικά στη μέση του δρόμου, έκανε τόν Μωρίς Ντουλέν να σταματήσει τὸ αὐτοκίνητό του μπροστά σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο. "Σπείτα, περιμένοντας νὰ περάσουν τ' ἄλλα ὀχήματα πού τοῦ ἔκοθαν τὸ δρόμο, ἄρχισε νὰ κυττάζῃ ἀδιάφορα τὸν ὄρουμο πού περνοῦσε δίπλα του, ὅταν ἀπότομα ἡ ματιά του ἔπεσε πάνω σὲ μιά γυναίκα ἐὰν οὐλοῦντα. Ἦταν μιά πεντάμορφη νέα, μὲ ξανθὰ μαλλιά, μὲ ἄρμονικό σῶμα καὶ μὲ ζωηρὰ μάτια πού ἔβριχναν παράξενες πρᾶσινες λάμψεις.

Ὁ Μωρίς Ντουλέν, ταραγμένος δίχως νὰ συλλογισθῇ τίποτε ἄλλο, χαμογέλασε πρὸς τὸ μέρος καὶ τῆς εἶπε:

— "Ἐρχεσθε νὰ κάνουμε ἕναν περπάτο στὸ δάσος ;
Ἐκείνη ἔξαφνίσθηκε, γύρισε ἀπότομα, τὸν κύτταξε θυμωμένη κι' ἔπειτα, χαμογέλασε, εὐχарιστημένη ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸ του.

— Γιατί ὄχι ; τοῦ ἀπάντησε.
Αὐτὴ ἡ γρήγορη ἀπάντησις ἀπογοητεύσε ἀμέσως τὸν Μωρίς. Πίστεψε ὅτι ἐκείνη ἡ νέα μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισιν ἦταν μιά ἐπιπόλαιη γυναίκα τοῦ μικροκόσμου. Ὡστόσο δὲν ἐγκατέλειψε τὴν περιπέτεια καὶ αὐτοσυστηθικῶς:

— Μωρίς Ντουλέν, μηχανικός.
— Χαίρω πολὺ ! Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ Εὐα τοῦ 1935, τοῦ εἶπε ἡ νέα μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο. Ἐπιμένετε νὰ πάμε στὸ δάσος; Ὁ προτιμοῦσα νὰ γεμιαίσουμε στὴ Σάρτρ, μὴν τρέχετε ἔτσι σιγά, δὲν θὰ εἰμαστε ἐκεῖ πέρα τὸ μεσημέρι. Μοῦ κάνετε τὴ χάρι μὰ μοῦ δώσετε ἔμμεσα τὸ τιμὸν !...

Ὁ Μωρίς δίστασε μιά στιγμή. Ἐκείνη τὸ κατάλαθε καὶ ἔξεπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Τὸ ἀδιά σας εἶνε ἕνα ἀπὸ-808, δὲν εἶνε ἔτσι ; τὸν ρώτησε. Μὴ φοβάστε. Ἐγὼ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο...

Μόλις πήρε λοιπὸν στὰ χέρια τῆς τὸ τιμὸν, τ' ὁμάει χύμψε μπροστὰ σὰν θολίς, κι' ἔτσι ἔφτασαν στὴ Σάρτρ, στὶς δώδεκα παρά δέκα, μπροστὰ στὸ ξενοδοχείο τοῦ «Χρυσοῦ Λέοντος». Ὁ Μωρίς κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸ μυστηριώδη οὐνότροπό του. Ἀσφαλῶς δὲν ἦταν μιά νυαῦκα τοῦ ἠμικόσμου. Στὸ λοθὸ τοῦ κάθε αὐτιοῦ τῆς εἶνε ἀπὸ ἕνα ρόδινο μαρνασιτάι καὶ στὸ μικρὸ δάκτυλο τοῦ ἀριστεροῦ τῆς γεριού, δεμένο μὲ πλατίνια, ἔλαμπε ἕνα μεγάλο γαλάζιο διαμάντι.

Στὸ τραπέζι κατόπιν, καθὼς ἔτρωγαν, ὁ Μωρίς θέλησε νὰ τῆς δώσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις γιὰ τὸ ἄτομό του. Πρόσθεσε λοιπὸν ὅτι ἦταν εἰκοσι ὀκτῶ νῶρον, ὅτι ἦταν ἀντιπρόσωπος αὐτοκινήτων, κι' ὅτι δὲν εἶχε συλλογισθῇ ἀκόμα τὸ γὰμο καὶ τὴν οἰκονομεικὴ ζωὴ.

— Ἐγὼ, τοῦ εἶπε ἐκείνη, εἶμαι παρισινῆ. Ἐκλείσει τὰ δεκαεννέα, ἔνω πάρει τὸ δίπλωμά μου καὶ λατρεύω τὴ μοντέρνα ζωὴ, τὴ ζωὴ τῆς ἐποχῆς μας.

Πολλὲς φορές, ἐπίμοια, ὁ Μωρίς εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ μάθῃ τ' ὄνομα τῆς ἀγνώστου. Μὰ καὶ μετὰ τῆς σαμπάνιας, τὸ κόκκινο στόμα τῆς ἔμεινε κλειστὸ. Κι' ἔπειδὴ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆ ρωτᾷ, τοῦ εἶπε μὲ μιά καθαρὴ καὶ σταθερὴ φωνή:

— Μὰ γιατί ἐπιμένετε τόσο πολὺ; Λυπάμαι μόνο πὸς σὰς γνῶρισα τόσῳ ἀργά...

— Εἶμαι ὁμοσ περιέργος νὰ μάθω ποιά εἰσθε ! Ἐκανε ἐκείνος σὰν μικρὸ παιδί.

— Μήπως δὲν σὰς τὸ εἶπα ; Εἶμαι ἡ Εὐα τοῦ 1935. Δὲν σὰς ἀρέσω ;

— "Ὡ, σὰς θρίσκα ὑπέροχη !...

— "Ἐ, τότε ὅλα τ' ἄλλα εἶνε περὶτὰ, κύριε Δὸν Ζουάν !... Κι' ἡ ἀγνώστη χάρειψε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι του.

"Ἦστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες, μὲ μιά κραυγὴ τῶρου, ἡ Εὐα τοῦ 1935 πήδηξε ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ ντυνέται βιαστικῶς.

— Γρήγορα, γρήγορα, Μωρίς ! Εἶνε πέντε ἡ ὥρα ! Πρέπει νὰ φύγουμε. Ξεχάστε λοιπὸν ὅτι ἔγω ἕνα ἐπίσημο γέμια στὸ σπίτι, ἀπόψε στὶς ὀχτῶ κι' ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι ἔτοιμη πολὺ ἐνωρίτερα ;

Σὲ λίγο, μὲ μιά λιγυγιάδη ταχύτητα, ξεκίνησαν γιὰ τὸ Παρίσι. Στὴν πλατεία τοῦ Ἐκουάλ ἡ ἀγνώστη νέα κατέθηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

— Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ, ἀγάπη μου; ἡ ρώτησε ὁ Μωρίς.
— Ποτέ, ἐκτός ἀν τύχῃ νὰ συναντηθῶμε πάλι, ἔξαφνικά, δίχως νὰ τὸ περιμένουμε, ὅπως σήμερα.

Ὁ Μωρίς ὠστόσο ἐπέμενε. Μὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Ἡ ἀγνώστη νέα ἔξαφνίστικη σὲ λίγο καὶ τὸν ἄφησε μὲ μιά ἀπεριγραπτὴ πίκρα στὴν καρδιά...

"Ἦστερ' ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, νευρικός, ἀνήσυχος ἀκόμη, πήγε στὸ μεγάλο χορὸ πὸς ἔδινε στὸ μέγαρό του ὁ Ζακ ντὲ Βωμαιν, ὁ περιφημὸς ἐργοστασιαρχὸς ἀεροπλάνων. Ἐκείνο τὸ θράδου ὁ βαθύπλοτος θιομύχανος ἀρραβωνίαζε τὴν κόρη του Ζινέττα μὲ τὸν μαρκήσιο ντὲ Κόντρ. Ὁ Μωρίς λοιπὸν μῆκε ἀδιάφορος στὸ μέγαρο, ὑπέβαλε τὰ σέθη του στὴν οἰκοδέσποινα καὶ κατόπιν πήγε νὰ ριθῇ μιά μετρία στὰ σαλόνια, ὅταν ἔξαφνα ἐνοίωσε ἕνα σκληρὸ πόνου τὴν καρδιά.

Ἡ ἔκπληξις τὸν ἔκανε νὰ μαρμαρώσῃ τὸν θέσι του. Μπροστὰ του στεκόταν ἡ Εὐα τοῦ 1935, μὲ τὴν ὄμορφην ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, μὸ τὸ ἴδιο αἰνιγματικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχιωμένη πὸς σὰς ξαναθλέπω, τοῦ εἶπε μὲ τὴν κρυτάλλινη φωνὴ τῆς. Ἐλογώ τὴν τύχη πὸς σὰς ἔφερε πάλι μπροστὰ μου. Σὰς ὑπόσχομαι μάλιστα τὸ δεύτερο ὄλε, γιατί τὸ πρῶτο ἄνηκε, ὅπως συνηθίζεται, στὸν ἀρραβωνιαστικὸ μου, τὸν μαρκήσιο ντὲ Κόντρ.

— Μπᾶ ! Ἐκανε εἰρωνικῶς ὁ Μωρίς. Μὰ ἔχεχαστε λοιπὸν τόσο γρήγορα ;

— "Ὡ, εἶνε ἔξη μῆνες τώρα πὸς ἔχουν ἀφορασιθῇ οἱ ἀρραβῶνες μου καὶ τὸς καθυστερῶ ὅσο μπορῶ περισσότερο... Γι' αὐτὸ σὰς εἶπα ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὴ Σάρτρ, ὅτι σὰς γνῶρισα πολὺ ἀργά...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ τζᾶξ ἄρχισε ἕνα τοελλὸ φῶς-τρότ. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Κόντρ πὸς ἔφαγε νὰ βρῇ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴν εἶδε νὰ μιλάει μ' ἕνα ξένο, ἕναν ἀγνωστο.

— Ἀγαπητὴ μου Ζινέττα, τῆς εἶπε, σὰς ζητοῦσα παντοῦ...

— Μὰ θλέπετε πολὺ καλά, ὅτι ἔν γάθηκα, τοῦ ἀπάντησε κείνη, μὲ κάποια εἰρωνεία στὴ φωνή. Μιλοῦσα μ' ἕναν φίλο μου.

Ὁ μαρκήσιος στήριξε τὸ μονόκλ του στὸ ἀριστερὸ μάτι καὶ κύτταξε μὲ περιφρόνησιν τὸν Μωρίς.

— Δὲν ἔγω τὴν τιμῆν νὰ γνῶριζω τὸν κύριο, τῆς εἶπε. Δὲν κάνεις τίς ἀπαραίτητες συστάσεις ;

— "Ὡ, εἶνε πολὺ εὐκόλο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ζινέττα, μὲ μιά παράξενη λάμψιν στὰ πρόσινα μάτια τῆς... Ὁ μαρκήσιος ντὲ Κόντρ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου. Ὁ κ. Μωρίς Ντουλέν, ὁ ἐραστής μου !

Κι' ἔπειτα, μ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο, γύρισε ἀπότομα κι' ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ τους.

Οἱ δύο νεοί, κατὰχλωμοι, κύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ μῖσος.

— Αὐτὰ τ' ἀστεία δὲν μοῦ ἀρέσουν διόλου ! εἶπε τέλος ὁ μαρκήσιος.

— Ὅτε κι' ἔμεινα ! τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Μωρίς Ντουλέν.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχιωμένη πὸς σὰς ξαναθλέπω...

— Έκτός, αν πρέπει να πιστέω ότι δεν είναι άστειο...
 — Κύριε, όριστε την κάρτα μου, είμαι στις διαταγές σας...
 Κι' ο Μωρίς προχώρησε μελαγχολικά μέσα στα έθυμα σαλόνα. Είχε κρατήσει μέσα στη χέρια του την εύτυχία κι' όμως την άφησε κατόπιν να φύγη μακριά του. Και τώρα; Τι μπορούσε να κάνει; Από τη σκηνή αυτή είχε καταλάβει πως η Ζινέττα δεν άγαπούσε τον μαρκιόυ ντε Κόντρ. Λοιπόν; Μήπως δεν μπορούσαν να διαλυθούν οι άρραβώνες; Έψαξε να βρή την άγαπημένη του και την είδε την στιγμή ακριβώς που έφευγε από τον άρραβωνιαστικό θώκο. Έκείνος έσπευσε άμέσως να συναντήσει τον Μωρίς και να του δώσει το χέρι του.

— Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, τού είπε. 'Η άρραβωνιαστικά μου, μου έξηγησε πρό όλίγου ότι είσαστε παιδικός φίλος κι' ότι οās έλεγε πάντα «εραστή» της, για να οās πειράξει...

Ο Μωρίς, με μιά ξαφνική άπόφαση, να κερδίσει με κάθε θυσία την όμορφη Ζινέττα, τον κύτταξε θαθεία στα μάτια, άδυσώπητα και κατόπιν με παγερή φωνή, τού είπε:

— Θά περιμένο αύριο το πρωί τούς μάρτυράς σας...
 Ο μαρκιόυς τά έχασε για μιά στιγμή. Έπειτα κατάλαβε πως είχε γελιοποιηθή κι' έσκυψε το κεφάλι κατακόκκινος από την ντροπή του.

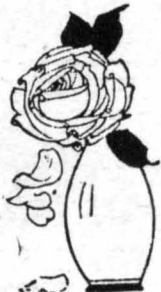
Ο Μωρίς τότε, χωρίς να δώσει καμμιά άλλη έξηγή, έφυγε από το μέγαρο τού ντε Βοαμίν, πέρασε τη νύχτα του στα έθυμα κέντρα της Μομιάτρης για να έχασα τον πόνο του κι' άργά, γύρισε στο σπίτι του.

Μπροστά στην πόρτα του έστεκε ένα αυτοκίνητο Σπόρ—808. Προχώρησε αδιάφορος κι' έκανε να θγάλλν το κλειδί του, όταν ξαφνικά ένοιωσε ένα τρυφερό χέρι να τον άγκαλιάζει από πίσω και μιά γλυκειά φωνή να τού ψιθυρίζει:

— Μωρίς, άγάπη μου, σε περιμένα τόσες ώρες, που ήσουν; Μόλις έμαθα από το μαρκιόυ πως θά μοναχομύσαστε, βρήκα τη διεύθυνσή σου στον τηλεφώνικό όδηγο κι' έτρεξα άμέσως για να σου πω πως είμαι δική σου!...

Ο Μωρίς κύτταξε κατάπληκτος τη Ζινέττα κι' άπότομα, έέχασε βλη την πίκρα του και με μιά κραυγή χαράς και θριαμβού, την έφίξε παράφορα στην άγκαλιά του. Κ' οι δύο τους είχαν παίξει στον έρωτα το πιο επικίνδυνο, το πιο μοιραίο παιχνίδι κ' είχαν κερδίσει, όπως συμβαίνει πάντα μ' έκείνους, που δεν ύποχωρούν ούτε μπροστά σ' ένα θάβαιο θάνατο...

ZAK KONSTAN

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Β. Βλασιδην, Παλαιά Σφαγεία. — Μόνον με έσωτερικά φάρμακα δεν θεραπεύεται η ασθένεία σου, πρέπει να έάσεις και κλύσματα τοπικά. Δια τούτο να άπουθητε εις Ιατρόν, όστις να είνε ειδικός διά την ασθένείαν σας. Σας συνιστώ να άποταθητε εις τον έπί της οδού 'Υδρας 30 έπιστήμονα.

Γ. Γ. Βολιώτην. — Γραπτώς άδυνατώ να σας δώσω τάς σχετικές οδηγίας. Προσπαθήσετε να με συμβουλευθήτε προσωπικώς.

Θεσσαλονίκη ν. — Την συνταγήν την όποιαν ζητείτε να την δείξετε εις έναν τών εκεί Ιατρών να σας την γράψω και να την έκτελέσθω φαρμακοποιός.Θά ώφελήθητε πολύ. Να λαμβάνετε ένα το πρωί και ένα πρό του ύπνου καταπότιον.

Φιλίσθενον Χ. Α. — Ώς τονωτικά φάρμακα τού όργανισμου είνε τρεις τάξεις. Τά άρσενικοχα, τά φωσφορικά και τά σιδηροχα. Τά άρσενικοχα συντελοοειν εις την αύξησιν τού άριθμού τών έρυθρών αίμοσφαιρίων. Προτιμώνται τών άνοργάνων άρσενικοχών τά όργανικά, ήτοι το Argthanal και τό Cacodylate de Soude εις ένέσεις. Τά φωσφορικά συντελοοειν εις τόνωσιν τ-διδω το νευρικό συστήματος και έκ τούτων να προτιμάται πάλιν τά όργανικά ήτοι τό Glycérophosphate de Soude, de chaux, de magnésie ή de potassium μεμονωμένως ή εν συζεύξει δια ό-μυθ, πίνοντας τα ή κάνοντας ένέσεις, αι όποια όμως είνε άδυνατη. Και τέλος τά σιδηροχα συντελοοειν εις την βελτίωσιν της ποιότητος τού αίματος, αυξάνοντας την αίμοχρωστικήν. Καί έκ τούτων πάλιν τά όργανικά είνε προτιμητέα ως ό oxalate de fer, διότι εύκολώτερον άφομοιοοεινται, ενώ τά άόργανα σιδηροχα ή δυσκόλως άφομοιοοεινται ή και οόδωλως. Έπί τη θάσει τούτων συνεινρήθη με τον Ιατρόν σας διά την άνεγγραφήν της καταλλήλου διά την πάθειν σας συνταγής.

Άνησυχούοντα π α τ ε ρ α. — Δύσκολον να άποραφή τις άν δεν τάς ίδι. Έν τούτοις μερικά όπερτροφία των άμυγαλών όσον προχωρεί ή ήλικία ύποχωροοι. Υποθηθήται ή βελτίωσιν διά φαρμάκων τονωτικών ως τά ανώτερω αναφερόμενα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ
ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Πρός τον κ. Ν. Τσελεμεντέν άπεστάλη υπό τού κ. Α. Κ. η κάτωθι έπιστολή:

«Κύριε Τσελεμεντέ, «Παρακολουθώ από της πρώτης δημοσιεύσεως τάς προσπαθείας σας διά την προώθησιν των τοπικών μας φαγητών και θεορώ άξιαν αναγνωρηθίον την πρωτοβουλίαν σας αυτήν. Όμοίως μιά τέτοια συστηματικοποιημένη εργασία έχει την σημασίαν που έχει διά την μελέτην των λαών, ή μελέτη της γλώσσης, των έθιμων, των προηρήσεων κλπ. Θά έπρωχώρουν μάλλον και εις την σκέψιν, ότι αυτή ή ειδική εργασία σας θά ήμπορούσε να άποτελέσει ένα ξεχωριστό βιβλίον, το όαίον θά είχε την θέσιν του, όχι ες την τάξιν των σχετιών πρός την μαγειρικήν, αλλά πρός την λογογραφίαν, πρός την ήθιογραφίαν και εις την έθιογραφίαν άνωστη.

Μετά τιμής
 Α. Κ., Διστήφορος.

Τάς ημέρας αυτές, έκτός των άλλων συνταγών τοπικών φαγητών, άπεστάλη προς τον κ. Τσελεμεντέν και μιά σειρά κυριων τοπικών φαγητών, τά όποια δημοσιουοειν με τάς τουρκικάς των ονομασίας, μολονότι πρόκειται περί έλληνικωτάτων φαγητών. Είνε γνωστόν σχετικώς εις τούς καταγινομένους με συναφείς μελέτας, ότι δια τά φαγητά της έλληνικής μαγειρικής έπήσαν επί τουρκοκρατίας ονόματα τουρκικά.

Τό ίδιο άλλως τε συμβαίνει και επί της εποχής μας έν 'Αγγλική και 'Αμερική, όπου ή επικρατούσα μαγειρική είνε ή γαλλική, ίδιας εις τάς ανώτερας τάξεις, έξασκουμένη παρά Γάλλων μαγειρών. Καίτοι όμως γαλλική ή μαγειρική και Γάλλοι οι μάγειροι, είνε ύπονομοίμοι να γράφουν τό Μ ε ν υ άγγλιστι. Μη όντος δέ δυνατού να μεταγλωττίζονται όλα αι ονομασίαι έπιτυχώς, άρκοοεινται άπλωδ να αναχωρήσουν από ποια τρόφιμα άποτελείται έκαστο φαγητόν διά να γωρήσθω το 'Αγγλο-αμερικανός τί πρόκειται να φάγη. Άνθρω χάρην, έπειδή δεν είνε δυνατόν να μεταφρασθή επί λέξει το «Φρικαντώ άλά-Ντουσά», γράφεται εις τό Μενυ το 'Αγγλο-αμερικανού διά να έννοηση περί τίνος πρόκειται, «Μοσχάρι κατασρόλως με πατάτες κροκέτες» ή συγκεκριμένως «Μοσχάρι κατασρόλως».

Και κατόπι των έξηγήσεων αυτών έρωτώμεν: Θά δικαιούνται, μετά τινος αιώνας οι 'Αγγλο-αμερικανοί να λέγουν ότι ή μαγειρική αυτή, με τάς άγγλικάς ονομασίας είνε ιδική των μαγειρική; Και ακριβώς εις την πλάνην αυτήν έχομεν περιπέσει και ήμεές οι 'Έλληνες. Νομίζομεν ότι ή μαγειρική με τουρκικάς ονομασίας είνε πράγματι τουρκικής έπινοίας και τεχνούσεως, ενώ είνε άμιγής ελληνική εις όλας της τάς εκφάνσεις. Εις πολλάς δέ περιπτώσεις διητήρησεν ή τουρκική ονοματολογία των φαγητόν την ελληνικήν, ήτις όμως συν τώ χρόνω παρεσθάθη, όπως λ. χ. ο κ ε φ ε ς δεν είνε τίποτε άλλο παρά ή ελληνική λέξις κ ο π τ ο ι. Και πλείστα άλλα παρόμοια παραδείγματα ήμποοειν να αναφερθών, άλλ' ου τού πόροντος ή επέκτασις τού θέματος.

Όθω έπανερχόμεθα εις τον σκοπόν που έπιδιώκω διά της περιουλόγης όλων αυτών των τοπικών φαγητών, τά όποια θά άποτελέσουν ήμεραν τινά αξιόλογα θέματα μελέτης επί της μαγειρικής, ως τέχνης και αυτής ελληνικής συνάμα δέ και μελέτης έθνογραφικής, όπως πολύ όρθώς διαπιστώ την σκέψιν ό κ. Α. Κ. εις την ανώτερω δημοσιουομένην έπιστολήν του.

KANTIN ΜΠΟΥΤΟΥ

(Αι κατωτέρω συνταγαί εστάλησαν παρά της κυρίας ΕΛΕΝΗΣ ΤΣΙΜΕΡΑΗ). Καθωορδίζομεν έως έκαστό δράμα κιμά και τών θράζομε με ντομάτα, λίγο κρασί άσπρο, λίγο νερό, άλατοπίπερο, μαϊντανό φίλο και πολύ λίγη κανέλλα. Αφήνομε να οιγοσθώσθω, ό-πως κάνομεν ακριβώς και διά τών κιμά τού παστιτσίου.

Κατόπιν ετοιμάζονται τηγανίτες με αυγά και τυλίγεται σ' αυτές ο κιμάς.

Γίνονται δέ ως έξής: Βάζομε σε μιά λεκάνη έως μισή φούχτα άλευρι και ένα φλυτζανάκι νερό, λίγο άλάτι και ένα αυγό. Τά δουλοομενε δυνατά με όρμα να ξεσβολιάσθω το άλευρι και οπάζομε μέσα άλλα 4 αυγά. Τά δουλοομενε καλά να άναμιχθώσθω και τότε τά κάνομε στο τηγανί σαν πηπτες ψιλές γόνδρους μισού βαγτύλου και άφου ψηθών από τη μιά μεριά, μόλις να ξανθώσθω, την γυρίζομε και από την άλλη και άφου μισοψηθών τούς θάζομε μιά κουταλιά κιμά στην άκρη και τών στράνωομε ως την μισή τηγανίτα, γυρίζομε την άλλη μισή τηγανίτα να διηλώσθω άπάνω και όστερα άλλη μιά δίπλωσι, ώστε να γινή το τέταρτο τού μεγέθους τού τηγανιού και της θάζομε στην πιπέλα να μισοκαυμά ή μιά επί της άλλης. Σερβίρονται δέ πάντοτε ζεστέ.

Τό τηγανιόμα των δέ γίνεται ως έξής. Βάζομε τού (Η συνέχεια εις την σελίδα 2353)